

การ คัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาชั้นสูง ซึ่งจะเตรียมบุคคลที่เรียกว่าทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพเพื่อออกไปพัฒนาสังคมต่อไป องค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้ทรัพยากรมนุษย์ดังกล่าวนี้มีคุณภาพที่ดี นอกจากกระบวนการเรียนการสอนและการสร้างสรรคที่เก็กจากระบบของการทำเนิการที่เรียกว่ากระบวนการผลิตบัณฑิตแล้ว ปัจจัยพื้นฐานก็มีความสำคัญมากเช่นกัน ปัจจัยพื้นฐาน นั้นก็คือ บุคคลที่จะเข้าสู่กระบวนการผลิตบัณฑิต ซึ่งไ้แก่ นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะต้องมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะเข้าสู่กระบวนการผลิตบัณฑิต ทั้งนี้ การ คัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาจึงมีความสำคัญมาก การที่จะทำเนิการคัดเลือกควยหลักเกณฑ์ที่ไ้มาตราฐาน และให้ความยุติธรรมแก่นักเรียนทุกคน ซึ่งเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่คัดเลือกเข้ามาไ้ควย ทั้งนี้เพื่อไ้ไ้แก่นักศึกษาที่มีคุณภาพสูงในมหาวิทยาลัย และไม่ก่อให้เกิดความสูญเปล่าทางการศึกษา

แฟรงค์ โบว์ส (Frank Bowies, 1963) (Henry S. Dyer. -: p 24)

กล่าวว่า ขบวนการรับนิสิตนักศึกษานั้น เราสามารถจะพิจารณาคล้ายกับเป็น "อนุกรมของการเลือก" กล่าวคือ ต้องเริ่มกันตั้งแต่การศึกษาระดับต้น ๆ และเรื่อยมาจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นขบวนการต่อเนื่องที่สำคัญสำหรับอาชีพแต่ละบุคคล และความแตกต่างสังคที่อาศัยอยู่ การคัดเลือกนี้ขึ้นกับการตัดสินใจของบิดา มารดา ครู และตัวนักเรียนเอง นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลจากสังคภายนอก วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ซึ่งวิธีการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในต่างประเทคนั้น ฮอด (Hawes, 1966) ไ้จักลักษณะของวิทยาลัยต่าง ๆ ในอเมริกาออกเป็น 2 อย่างตามลักษณะการคัดเลือกเข้าศึกษา คือ

1. วิทยาลัยที่มีนักศึกษา ที่มีเงินสมองเยี่ยม ซึ่งคัดเลือกมาจากโรงเรียนต่าง ๆ
2. วิทยาลัยที่เปิดรับนักศึกษาอย่างเสรี ซึ่งผู้สมัครต้องจบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาเสียก่อน

ในปี ค.ศ. 1900 รัฐทางภาคกลาง และรัฐเมอร์แลนค แห่งประเทศสหรัฐอเมริกา
ได้กำหนดความต้องการ ในการคัดเลือกนักศึกษาขึ้น โดยจัดตั้งคณะกรรมการดำเนินการสอบ
(College Entrance Examination Board หรือเรียกย่อว่า "CEEB") ขึ้นชุดหนึ่งซึ่งเป็น
ที่ยอมรับของสภาการศึกษา กำหนดการสอบขึ้นเอง โดยไม่คำนึงถึงความต้องการและการสอบของ
มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยแห่งอื่น ๆ จึงมีผลให้โรงเรียนมัธยมศึกษาต้องประสบปัญหาที่
กำหนดหลักสูตรให้เป็นไปตามความต้องการของนักเรียน ซึ่งต่างจากมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยอื่น
คณะกรรมการชุดนี้ได้ถูกยุบเลิกเมื่อช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ใกล้เคียง และเมื่อสมาชิกของคณะ
กรรมการชุดดังกล่าวได้ขยายโครงการ โดยให้วิทยาลัยต่าง ๆ ร่วมกันในการจัดการสอบคัดเลือก
โดยมีวัตถุประสงค์ให้ทดสอบวิชาต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่ง
ชาติ และเป็นการจัดการสูญเสียเวลา ระบบการสอบคัดเลือกแบบใหม่โดยไร้แบบสอบวัดความ
ถนัดเพื่อคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ส่วนหลักเกณฑ์ทางมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จะใช้ในการพิจารณาในการคัดเลือก นิสิต
นักศึกษานั้น มีวิธีการคัดเลือกหลายอย่าง แต่วิธีที่ใช้โดยทั่วไปก็คือ วิธีการสอบคัดเลือก (วิลเลียม
อุทียาสง 2518 : 21)

วิธีการ คัดเลือกนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย

ระบบการ คัดเลือกนิสิตนักศึกษาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยของประเทศไทยนั้น เคยใช้วิธี
ให้แต่ละมหาวิทยาลัยสอบคัดเลือกกันเอง ซึ่งการคัดเลือกส่วนใหญ่เน้น ค่าเงินไปช่วยความเรียบร้อย
เพราะจำนวนผู้สมัครมีจำนวนไม่มากนัก ประกอบกับขณะนั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ยังรับสมัคร
ผู้สำเร็จประโยคเตรียมอุดมศึกษา และเทียบเท่าเข้าเรียนไทยไม่จำกัดจำนวน และไม่ต้องการ
สอบคัดเลือก จึงทำให้มีที่เลือกเรียนมาก แม้ว่าขณะนั้นจะมีมหาวิทยาลัยน้อยแห่งก็ตาม (สำนัก
งานวางแผนการศึกษา 2510 : 25) ในระยะเวลาดังกล่าว สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ
ทำหน้าที่ช่วยกำหนด วันสอบของแต่ละสถาบันให้เข้ากัน พร้อมกับศึกษาจำนวนผู้สมัคร และที่สอบ
เข้าได้ เพื่อดูแนวโน้มของจำนวนนักศึกษาที่เข้าได้ และทำการวิจัยเพื่อจะแก้ไขเป็นข้อมูลในการ
วางแผนการศึกษา กับการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นต่อไป (ไพฑูริ วรณศิริ 2514 : 60) จนถึง
พ.ศ. 2504 ปรากฏว่า จำนวนนักเรียนที่สำเร็จชั้นประโยคเตรียมอุดมศึกษามีจำนวนสูงขึ้นทุกปี
ผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในชั้นอุดมศึกษา บ่อยจะมีมากขึ้นกว่า มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง

ไม่สามารถรับนักเรียนเข้าศึกษาได้มากขึ้นกว่าเดิมเท่าใดนัก ผู้ที่ตกค้างก็พยายามจะเข้าสอบในปีต่อไปอีก ทำให้จำนวนผู้สมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ยิ่งทวีมากขึ้น. ภัยเหตุนี้นักเรียนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้กล่าวว่า การที่นักเรียนคนหนึ่งจะสมัครสอบหลายแห่ง ซึ่งถ้าเป็นผู้ที่เรียนก็แล้วจะสอบได้แทบทุกแห่ง แต่ตนเองจะต้องเข้าเรียนเพียงแห่งเดียว ต้องสละสิทธิ์ที่สอบได้ในที่อื่น ๆ หมกข้อให้เกิดปัญหาที่ว่างในสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ความมา

ภัยเหตุดังกล่าว สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจึงทูลองจกประสานให้มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทำการสอบร่วมกันในปีการศึกษา 2504 (เรื่องเดียวกัน : หนาเดียวกัน) โดยมีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ยังคงเปิดรับสมัครสอบเป็นเอกเทศอยู่ ซึ่งผลการสำรวจในปีนั้น (สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2510 : 26) พบว่า จากจำนวนนักเรียนที่สำเร็จประโยคเตรียมอุดมศึกษา และต้องการศึกษาต่อในชั้นอุดมศึกษาประมาณ 10,000 คน เป็นผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้าเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยประมาณ 9,000 คน สมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ประมาณ 9,000 คน และสมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ประมาณ 7,000 คน แต่มีนักเรียนที่ศึกษาได้ประมาณ 700 คนแรก ซึ่งส่วนมากสอบเข้าศึกษาได้ทั้ง 3 แห่ง แต่ละคนจะต้องสละสิทธิ์ 2 แห่ง - และชำระค่าธรรมเนียมลงทะเบียนเพื่อเข้าศึกษาแห่งเดียว จึงเกิดที่ว่างขึ้นประมาณ 1,400 ที่ (เมื่อยังไม่มี การเสริมสร้าง) เหลือความสามารถที่สถาบันแต่ละแห่งจะติดตามมาเติมให้ครบตามจำนวนที่ต้องการได้ทันเวลาที่มหาวิทยาลัยเปิดภาคเรียนภาคแรกได้

ถึงแม้ว่านี่จะทำให้เชื่อว่า ถ้าจกทำการสอบพร้อมกันทุกสถาบันแล้ว โอกาสที่นักเรียนจะเข้าศึกษามีมากขึ้นกว่าเดิม และเป็นภาระเฉลี่ยให้ผู้ที่เรียนก็มีโอกาสกระจายอยู่ตามสถาบันอุดมศึกษาได้ทั่วถึงกัน สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อพิจารณาวิธีการคัดเลือกนิสิตเข้ามหาวิทยาลัยอย่างประหยัดรวดเร็ว และให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เข้าสอบทุกคน เรียกว่า "คณะกรรมการทำการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" (สำนักส่งเสริมและเผยแพร่ ความรู้ทางเกษตร 2510 : 1-7) ทำการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ประกอบด้วยผู้แทนสถาบันอุดมศึกษา รวม 8 สถาบัน และผู้แทนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นศูนย์ประสานงาน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2505 เป็นต้นมา เท่าที่ปฏิบัติกันมา คณะกรรมการชุดนี้ อันมีอธิการบดีจากสถาบันใดสถาบันหนึ่งดำรงตำแหน่งประธานกรรมการหมุนเวียนสลับเปลี่ยนทุกปี ใ้ทำหน้าที่แต่งตั้งอนุกรรมการคณะต่าง ๆ ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ จากสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบ รวม 7 คณะ (ไทยม วรณศิริ 2514 : 58) คือ

1. อนุกรรมการดำเนินงาน
2. อนุกรรมการรับสมัคร
3. อนุกรรมการจัดสถานที่สอบ
4. อนุกรรมการออกและตรวจข้อสอบ
5. อนุกรรมการทำคะแนนและจัดลำดับที่
6. อนุกรรมการพิมพ์ข้อสอบ
7. อนุกรรมการการเงิน

โดยแต่ละสถาบันเป็นผู้พิจารณาจำนวนนักศึกษาที่จะรับได้ในปีหนึ่ง ๆ เอง และมีสิทธิที่จะส่งผู้แทนมาร่วมในการ ออกและตรวจข้อสอบทุกวิชา ทั้งทรงอำนาจที่จะตั้งมาตรการต่าง ๆ ขึ้นเพื่อใช้ในการ คัดเลือกนิสิตนักศึกษาในชั้นสุดท้ายได้ตามความต้องการ เช่น กำหนดให้แต่ละสถาบันเป็นผู้สอบสัมภาษณ์เอง ส่วนผู้สมัคร สอบนั้นยังคงได้รับสิทธิและเสรีภาพในการเลือกสถาบัน คณะ และประเภทวิชาได้ตามความสมัครใจ โดยเปิดโอกาสให้เลือกสมัครได้ถึง 6 คณะ หรือประเภทวิชา โดยมีค่าหนึ่งถึงผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เลย

การสอบร่วมกัน ใ้ค่าเน้นไปจนถึงปีการศึกษา 2509 คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบ ความขอเสนอของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้สถาบันอุดมศึกษาแยกกันดำเนินการจัดสอบคัดเลือก นักศึกษาเองอีก ผลจากการจัดแยกสอบครั้งนี้ คือ เกิดปัญหายุ่งยากมากกว่าที่เคยเป็นมาก่อน เนื่องจากจำนวนสถาบันอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นเป็น 11 แห่ง ผู้สมัครก็มากขึ้น นอกจากเกิดปัญหา ที่วางมากขึ้น บางสถาบันต้องเรียกนักศึกษาที่สอบได้สำรอง ถึง 7 - 8 ครั้ง และทำให้การ กำหนดการ เปิดเรียนต้องล่าช้าไปกว่าปีก่อน ๆ ประมาณ 3 สัปดาห์ เพราะต้องเสียเวลารอ ประกาศเรียกตัวผู้สอบแล้ว ยังเป็นการทำงานซ้ำซ้อนกันในเรื่องเดียวกัน เช่น เรื่องการรับสมัคร การจัดสอบ เป็นต้น ทำให้สิ้นเปลืองเวลาและแรงงานของเจ้าหน้าที่โดยไม่จำเป็น และสิ้นเปลือง

งบประมาณของผู้สมัคร สอนมากขึ้นด้วย ที่ประชุมสภาการศึกษาแห่งชาติ เมื่อ 10 มกราคม 2510 (ไทยม วรณศิริ 2514 : 63) จึงได้นำปัญหาดังกล่าวขึ้นพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง และลงมติให้สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ดำเนินการสอบคัดเลือกร่วมกันอีก ในปีการศึกษา 2510 เป็นต้นไป จนกว่าจะมีวิธีการอื่นที่ดีกว่านี้ ซึ่งในปีการศึกษานี้ได้มีสถาบันอุดมศึกษาเพิ่มขึ้น คือ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันและบางแสน วิทยาลัยวิชาการศึกษา ก่อสร้าง และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ขอเข้าร่วมในการคัดเลือกครั้งนี้ด้วย

ในปีการศึกษา 2516 นี้ หน้าที่ศูนย์ประสานงานและรับผิดชอบในการดำเนินการ เพื่อสอบคัดเลือกครั้งนี้ ได้โอนจากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ไปอยู่กับทบวงมหาวิทยาลัย ของรัฐ (ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ 2518 : 1) มีสถาบันอุดมศึกษาที่เข้าร่วมในการคัดเลือก 11 แห่ง ดังนี้

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
3. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. มหาวิทยาลัยมหิดล
5. มหาวิทยาลัยศิลปากร
6. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
7. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
8. วิทยาลัยวิชาการศึกษา (ปทุมวันและบางแสน)
9. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
10. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
11. มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ซึ่งวิธีการสอบคัดเลือกครั้งนี้ยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน แต่มีสถาบันการศึกษาที่เข้าร่วม ค่ายเพิ่มขึ้นจาก 11 แห่ง เป็น 13 แห่งคือ วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า และวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ

การดำเนินงานเพื่อปรับปรุงการสอบรวม (โทยม วรณศิริ 2514 : 65 - 67)

เนื่องจากวิธีการสอบคัดเลือกที่ใช้กันยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร ดังนั้น วันที่ 26 มกราคม 2510 ในที่ประชุมสภาการศึกษาแห่งชาติ ตลอดจนเห็นชอบให้คณะกรรมการพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการศึกษา และหาวิธีการ คัดเลือกนิสิตนักศึกษาที่เหมาะสมกว่านี้ต่อไป

ในระยะเวลาต่อมา คณะกรรมการพิจารณารายละเอียดการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยไทย นายแพทย์ อวย เกตุสิงห์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ในขณะนั้น เป็นประธานกรรมการ และคณะกรรมการชุดนี้มีหน้าที่พิจารณารายละเอียด วิธีการคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ไทยเสนอให้ใช้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และแบบสอบประเภทวัดความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาเข้ามหาวิทยาลัย (ชวาส เทวีทกุล 2519 : 144) แต่เนื่องจากข้อมูลทางสถิติที่นำเสนอประกอบนั้นไม่หนักแน่นพอ และจากข้อมูลที่รวบรวมได้เกี่ยวกับคะแนนค่าสุกเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนั้นเป็นการไม่ยุติธรรม ดังนั้นในปีการศึกษา 2512 และปีการศึกษา 2513 จึงยังคงใช้วิธีการสอบรวมเข้าสถาบันอุดมศึกษาต่อไป

ต่อมาคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ ลงมติแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นชุดหนึ่ง เพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนสอบคัดเลือก และผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510 - 2511 ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งคะแนนรวมและรายวิชา มีความสัมพันธ์ และมีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 เท่ากับคะแนนรวม และคะแนนรายวิชาของคะแนนสอบคัดเลือก จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ หากจะใช้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาเป็นเกณฑ์ในการ คัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานั้นอาจกระทำได้ แต่ในปีการศึกษา 2514 นั้น การที่จะใช้เกณฑ์จากคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการคัดเลือกนั้น ยังมีปัญหาหลายทั้งด้านหลักการ และในการปฏิบัติ สำหรับผู้ที่ต้องรับผิดชอบในการจัดสอบโดยตรง คือกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ดังนั้นหลังจากที่ประชุมได้พิจารณาถึงเหตุผลและปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแล้ว จึงลงมติให้มีการสอบคัดเลือกรวมในปีการศึกษา 2514 ต่อมา และเป็นปีสุดท้ายที่สภาการศึกษาแห่งชาติเป็นผู้จัดประสานงานในการจัดสอบ โดยต่อมาในปีการศึกษา 2515 ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นผู้ประสานงานในการจัดการสอบคัดเลือกรวมเข้ามหาวิทยาลัยจนกระทั่งปัจจุบันนี้ยังคงใช้วิธีการสอบคัดเลือกรวมดังกล่าว

นอกจากการดำเนินงานเพื่อปรับปรุงการสอบร่วมกันดังกล่าวแล้ว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้ร่วมกันจัดประชุมวิชาการเรื่อง "การทดสอบสัมฤทธิ์ผล" ขึ้น ระหว่างวันที่ 26 กุมภาพันธ์ - 2 มีนาคม 2516 ณ คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูสงขลา มหาวิทยาลัย โขยประชุมสุข อ่าวอำรุง เป็นประธานกรรมการโครงการทดสอบสัมฤทธิ์ผล ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยสร้างแบบสอบสำหรับคัดเลือกนักศึกษาเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งคณะกรรมการสร้างแบบสอบเสนอต่อคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ และได้ให้ความเห็นชอบในหลักการ ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2515 เป็นต้นมา และได้มีการประชุมวิชาการดังกล่าวต่อมาอีกทุกปีจนกระทั่งปัจจุบัน ในการประชุมวิชาการดังกล่าวนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้คณะกรรมการออกข้อสอบได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องการสอนให้เกิดความเข้าใจ ในแนวที่ตรงกันเกี่ยวกับความมุ่งหมาย และกระบวนการสร้างแบบตรวจสอบสัมฤทธิ์ผลในวิชาต่าง ๆ ซึ่งมี 5 หมวดวิชาคือ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศิลปศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และความพิเศษของพลศึกษาและศิลปะ ทั้งนี้เพื่อประมวลปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผล และขอเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในโอกาสต่อไป (ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2516 : 17)

วิธีการ คัดเลือกนักศึกษาของมหาวิทยาลัยภูมิภาค

วิธีการ คัดเลือกนักศึกษาของมหาวิทยาลัยภูมิภาค ได้ดำเนินการรับนักศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกร่วม ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นผู้ประสานงานการสอบ และยังได้ดำเนินการรับนักศึกษาโดยวิธีการ คัดเลือกนักศึกษาเองจากนักเรียนที่สอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับคะแนนสูงสุดของแต่ละจังหวัดในภาคนั้น ๆ ให้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยภูมิภาคของตนได้ เป็นอีกวิธีหนึ่ง โดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกร่วม (วิไลวรรณ อุทัยสง 2516 : 27) วิธีการนี้ได้ดำเนินการโดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีโครงการ เปิดรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของจังหวัดในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นโดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกร่วม โดยทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2513 ซึ่งเริ่มรับจำนวนร้อยละ 5 ของนักเรียนที่ได้คะแนนเป็นเยี่ยมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของปีการศึกษานั้น และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (กองบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2514 : 1) ก็มีโครงการเช่นเดียวกัน คือรับนักเรียนที่ได้คะแนนเป็นเยี่ยมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของจังหวัดในเขตภาคเหนือ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2524 และรับร้อยละ 10 ของนักเรียนที่ได้คะแนนเยี่ยมของแต่ละจังหวัดในภาคเหนือ

013240

ส่วนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2525 : 1) เริ่มมีโครงการ เปิดรับนักเรียนที่โคเคแฉนเยี่ยมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของจังหวัดในเขตภาคใต้ เพื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกกร่วมจากทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2516 โคนักที่นั่งร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนที่รับโคทั้งหมด โดยรับนักเรียนที่มีคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 แผนกศิลปะไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และในปี 2517 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้เปลี่ยนวิธีการจากเดิมมาเป็นพิจารณาอันดับของคะแนนจากสูงสกลงมาไม่เกินร้อยละ 10 ของนักเรียนในโรงเรียนที่มีสิทธิ์จะสมัคร เข้าศึกษา แต่วิธีการคัดเลือกที่ปฏิบัติมานี้ ทำให้เกิดปัญหาขึ้นทั้ง 3 มหาวิทยาลัย คือนักเรียนที่มีสิทธิ์ดังกล่าวโคใช้สิทธิ์เป็นทางเลือกโดยสมัคร สอบคัดเลือกของส่วนกลางเสียก่อน เมื่อโคผลประการโคจึงตัดสินใจว่าจะใช้สิทธิ์หรือไม่ กวญเหตุผลนี้จึงทำให้เกิดที่ว่างในมหาวิทยาลัยมากขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีการเรียกผู้ที่โคเคแฉนรองลงมาเข้าศึกษาแล้วก็ตาม ทั้งนี้มหาวิทยาลัยภูมิภาคทั้ง 3 แห่ง จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการคัดเลือกเองจากวิธีที่ใช้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเกณฑ์ มาใช้วิธีการสอบแข่งขันสำหรับนักเรียนที่จะรับภายในภูมิภาค รวมทั้งกำหนดร้อยละของจำนวนที่จะรับโคเทียบกับจำนวนที่รับทั้งหมดไว้ด้วย โดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เริ่มใช้วิธีการสอบแข่งขันในปี 2518 โดยรับนักเรียนจำนวนร้อยละ 30 ของจำนวนที่จะรับโคทั้งหมด (กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2525 : 1) และมหาวิทยาลัยขอนแก่นเริ่มใช้วิธีการสอบแข่งขันเพื่อรับนักเรียนเข้าศึกษาตั้งแต่ปี 2519 โดยรับนักเรียนจำนวนร้อยละ 30 ของจำนวนที่รับโคทั้งหมด (กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2520 : 1) ส่วนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เริ่มใช้วิธีการสอบคัดเลือกในปี 2519 โดยรับนักเรียนจำนวนร้อยละ 30 ของจำนวนที่รับโคทั้งหมดเช่นเดียวกัน (กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2520 : 1)

การขยายงานการรับนักศึกษาโคคาพิเศษ

นอกจากมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในภูมิภาค ทั้ง 3 แห่ง โคนักมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำภาคเหนือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประจำภาคใต้แล้ว ระยะต่อมาสถาบันอุดมศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยได้มีการขยายงานออกไปตามวิทษาเขต ซึ่งตั้งอยู่ในท้องถิ่นภูมิภาคต่าง ๆ แยกออกจากกรุงเทพมหานคร และโคให้มีการดำเนินงานรับนักศึกษา เพื่อส่ง เสริมนักเรียนที่มีภูมิลำเนาในภูมิภาคนั้น ๆ โดยการสอบคัดเลือก

ในหลาย ๆ สถาบันด้วยกัน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ได้เริ่มรับนักเรียนที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียง 8 จังหวัด ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2522 (ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2527 : 3) จนถึงปัจจุบันรับนักเรียนในภูมิภาคเข้าศึกษาในคณะต่าง ๆ รวม 6 คณะ คือ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะพลศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นมหาวิทยาลัยที่ได้มีการขยายวิทยาเขตไปยังต่างจังหวัด และได้รับนักเรียนเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในท้องถิ่น โดยกำหนดจำนวนที่จะรับแยกตามคณะ 4 คณะ ได้แก่ คณะเกษตร คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งแยกออกเป็น 9 ประเภทวิชาด้วยกัน ประกอบกับการกำหนดจังหวัดที่อยู่ในโครงการนี้ (โควตาพิเศษ) ในแต่ละปีแตกต่างกันไปตามความต้องการของคณะวิชานั้น ๆ (กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2528 : 1 - 8)

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็มีโครงการรับนักเรียนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ตามวิธีการคัดเลือกของมหาวิทยาลัยเอง (โควตาพิเศษ) ซึ่งเน้นรับนักเรียนที่เรียนดี จากชนบทโดยดำเนินการรับนักเรียนจากจังหวัดที่มีผลการวิจัยแล้วว่าไม่มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาน้อย และจังหวัดที่ประชากรมีรายได้น้อย ในปีการศึกษา 2528 กำหนดพื้นที่จังหวัดต่าง ๆ ที่รับทั้งนี้ กาศสินธุ์ บุรีรัมย์ สุรินทร์ อุบลราชธานี ร้อยเอ็ด ชัยนาท อุดรธานี สกลบุรี สระบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง อุทัยธานี และพิจิตรทั้งสิ้น ทั้งนี้ได้เปิดรับสมัครในทุกคณะวิชา และผู้สมัครสามารถเลือกสอบได้ 3 สาขาวิชา พร้อมทั้งกำหนดจำนวนนักศึกษาที่รับในปีการศึกษา 2528 แบ่งเป็นประเภททุน 50 ที่นั่ง และทุนส่วนตัวหรือทุนของจังหวัดรวมกันอีกไม่เกิน 100 ที่นั่ง การดำเนินการคัดเลือกมหาวิทยาลัยดำเนินการสอบเองโดยใช้แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน

มหาวิทยาลัยมหิดลมีโครงการรับนักศึกษาพิเศษ ซึ่งไม่ผ่านการ สอบรวมที่จัดโดยทบวงมหาวิทยาลัยด้วยเหมือนกัน การรับนักศึกษาพิเศษนี้ คือ โครงการส่งเสริมการศึกษาแพทย์สำหรับชาวชนบท เป็นโครงการที่เกิดขึ้นมาจากการขาดแคลนแพทย์ในชนบทที่อยู่ห่างไกลความเจริญ การคมนาคมไม่สะดวก และสภาพของเศรษฐกิจในท้องถิ่นไม่คึกคัก ในการแก้ปัญหาเหล่านี้ มีสมมติฐานประการหนึ่งว่า ถ้าหากมีวิธีการคัดเลือกที่เหมาะสมและคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมจากท้องถิ่น ๆ มารับการศึกษาแล้วอาจมีส่วนแก้ปัญหาดังกล่าวได้ โครงการดังกล่าวเป็นโครงการ

ที่ดำเนินการร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยมหิดลและกระทรวงสาธารณสุข ในปีการศึกษา 2528 มหาวิทยาลัยมหิดลรับนักศึกษาควมกรณพิเศษที่ทำการคัดเลือกเองนี้ ในคณะแพทยศาสตร์ รวมอาชีพที่จำนวน 40 คน และคณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาลจำนวน 20 คน (โครงการส่งเสริมการศึกษาแพทย์สำหรับชาวชนบท 2526 : 1 - 15)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีโครงการให้ทุนอุดหนุนแก่นักเรียนยากจนชนบทจนจบการศึกษา โดยใ้ประกาศใช้ระเบียบว่าด้วยการรับนักเรียนยากจนจากชนบทเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 โดยจัดตั้งหน่วยจุฬา-ชนบทขึ้นเป็นการภายในฝ่ายวิชาการ เพื่อรับผิดชอบด้านการรับสมัคร การคัดเลือก การติดตามประเมินผล หน่วยจุฬา-ชนบท ได้เริ่มรับสมัครและคัดเลือกนักเรียนยากจนรุ่นแรก ในปีการศึกษา 2525 จนถึงปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ในการให้ทุน "จุฬาลงกรณ์" แก่นักเรียนยากจนชนบท คือ

1. เพื่อเป็นการกระจายโอกาสให้เยาวชนจากครอบครัวที่ยากจนในชนบทได้มีโอกาสศึกษาต่อในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้โรงเรียนในชนบทได้ตื่นตัวและมีกำลังใจในการเรียนการสอน
3. เพื่อเป็นการกระจายผู้ที่มีความรู้ความสามารถในระดับอุดมศึกษาไปยังท้องถิ่นชนบท

ขอบเขตเนื้อหาของโครงการ ในปีการศึกษา 2525 - 2527 โครงการนี้ครอบคลุมภาคตะวันออกเฉียงเหนือและบางจังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนืออื่นเป็นขอบเขตของพื้นที่ปฏิบัติการตามเขตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้มีส่วนวางแผนและพัฒนาไว้แล้ว คือ จังหวัดฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราคร ชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ แต่ในปีการศึกษา 2528 ได้ครอบคลุมทุกจังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นับว่าเป็นการขยายพื้นที่ของโครงการให้ทุนอุดหนุนการศึกษาออกไปให้กว้างขวางกว่าเดิมเป็นอันมาก

เนื่องจากการให้ทุนการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามโครงการนี้ แตกต่างจากระบบโควตาซึ่งดำเนินการอยู่แล้วในมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค จึงไม่สามารถกำหนดตายตัวลงไปได้ว่าจะให้ทุนแก่นักเรียนในจังหวัดใด สาขาวิชาใด จำนวนเท่าใด วิธีการคัดเลือกใช้การสอบข้อเขียนและการประเมินฐานะความยากจนของครอบครัวเป็นหลัก ในปัจจุบันนิสิตของโครงการนี้กระจายตัวศึกษาเล่าเรียนอยู่ในทุกคณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีจำนวนทั้งสิ้น 183 คน เป็นนิสิตชาย

115 คน นิสิตหญิง 68 คน จำนวนรวมของนิสิตจะเพิ่มมากขึ้นทุกปี ทั้งนี้เพราะนิสิตจำนวนหนึ่งเรียนในคณะวิชาที่มีหลักสูตรมากกว่า 4 ปี ในการศึกษาาระดับปริญญาตรี (ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528 : 1 - 5)

มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นมหาวิทยาลัยส่วนกลางที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2486 (มหาวิทยาลัยศิลปากร 2526 : 11) ต่อมาเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2509 มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับความนิยมนิเทศของมหาวิทยาลัยไปที่พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม (เรื่องเดียวกัน : 12) จากการขยายมหาวิทยาลัยนี้ ทำให้มหาวิทยาลัยศิลปากรกลายเป็นมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคไปด้วย โดยมหาวิทยาลัยมุ่งที่จะพัฒนาการผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดทำการสอนและให้การสนับสนุนเยาวชนจากจังหวัดต่าง ๆ ในภาคตะวันตก ให้เข้าศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต วิทยาลัยโศกาศพิเศษของมหาวิทยาลัย (หน่วยวิจัยสถาบัน มหาวิทยาลัยศิลปากร 2527 : ก) ซึ่งเป็นการขยายโอกาสทางการศึกษาไปยังส่วนภูมิภาค

มหาวิทยาลัยศิลปากร เริ่มรับนักศึกษาเข้าศึกษาส่วนหนึ่งจากการรับนักศึกษาโศกาศพิเศษ ซึ่งมหาวิทยาลัยได้จัดทำเนิการสอบคัดเลือกเอง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 (สำนักทะเบียนการศึกษา วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2527 : 1) โดยมติที่ประชุมคณบดีครั้งที่ 9/2521 เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2521 ได้กำหนดจำนวนที่จะรับนักศึกษาโศกาศพิเศษ แยกตามคณะโดยรวมอยู่ในจำนวนนักศึกษาที่จะรับทั้งหมด ดังนี้ (เรื่องเดียวกัน : 2)

คณะอักษรศาสตร์	กำหนดรับโศกาศพิเศษ	30 คน	จากจำนวน รวม	150 คน
คณะศึกษาศาสตร์	กำหนดรับโศกาศพิเศษ	30 คน	จากจำนวน รวม	150 คน
คณะวิทยาศาสตร์	กำหนดรับโศกาศพิเศษ	24 คน	จากจำนวน รวม	120 คน

จากจำนวนที่กำหนด คิดเป็นร้อยละ 20 ของจำนวนทั้งหมด โดยผู้สมัครเลือกสอบได้เพียงคณะเดียว

เหตุผลที่มหาวิทยาลัยศิลปากรดำเนินการสอบคัดเลือกนักศึกษาโศกาศพิเศษ

1. เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของประเทศที่จะให้มหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคพัฒนาในการพัฒนาภูมิภาคของตนในค่านต่าง ๆ
2. เป็นการส่งเสริมและให้ความสำคัญกับผู้รับนิเทศชอบการศึกษาในต่างจังหวัด

- 3. มหาวิทยาลัยได้มีโอกาสพิจารณาบททวนรายวิชาที่สมควรจะนำมาสอบคัดเลือก
- 4. เป็นการให้บริการโดยตรงกับบุคคลในท้องถิ่นใกล้เคียง

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยศิลปากร (เรื่องเดียวกัน : 90 - 93) รับนักศึกษาเข้าศึกษา
 ทั่วไวยาทยพิเศษในคณะต่าง ๆ 5 คณะด้วยกัน คือ คณะโบราณคดี รับเข้าศึกษา 26 คน
 คณะมัณฑนศิลป์ รับเข้าศึกษา 5 คน คณะอักษรศาสตร์ รับเข้าศึกษา 60 คน คณะศึกษาศาสตร์
 รับเข้าศึกษา 75 คน และคณะวิทยาศาสตร์ รับเข้าศึกษา 76 คน จำนวนนักศึกษาที่รับเข้าศึกษา
 ทั่วไวยาทยพิเศษนี้ โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 30 ของจำนวนที่รับทั้งหมดของทุกคณะ

มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ใช้วิธีการ คัดเลือกนักศึกษาทั้งสองประเภทมาหลายปีแล้ว แต่
 ยังไม่มีผู้ใดศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกด้วยวิธี
 ดังกล่าว ในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงจะทำการวิจัยเพื่อจะไ้ทราบว่า นักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกด้วยวิธีที่
 แตกต่างกัน จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนแตกต่างกันหรือไม่

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

การ คัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อหรือเพื่อประกอบกิจการใด ๆ ก็ตาม ย่อมต้องการ
 บุคคลผู้มีความเฉลียวฉลาด เพื่อสามารถที่จะศึกษาสำเร็จได้หรือประกอบกิจการงานใดอย่าง
 สำเร็จเรียบร้อย (วิลาวรรณ อุทัยสง 2518 : 8) ทั้งนี้ในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อ
 หรือเข้าทำงานมักพิจารณาเลือกผู้ใดคะแนนสูง เป็นอันดับแรก ตามคำกล่าวของ กิล ไวลเฟิล
 (Deal Wolfle. 1969 : 217) ซึ่งได้กล่าวว่า เกณฑ์การคัดเลือกผู้ใดคะแนนสูงกว่าดีกว่า
 แม้แต่ในประเทศอังกฤษก็ใช้วิธีพิจารณาผลการ เรียนในชั้นมัธยมศึกษาในการ คัดเลือกเข้าเรียน
 ในมหาวิทยาลัย (วิจิตร ศรีสอาด 2520 : 4) ส่วนในสหรัฐอเมริกาใช้วิธีการคัดเลือก
 นักศึกษาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยโดยวิธีพิจารณาจากนัก เรียนที่ใดคะแนนสูงจากโรงเรียนต่าง ๆ
 และใช้วิธีเปิดรับสมัคร คัดเลือกเองอีกด้วย (Henry S. Dyer. -:25) มหาวิทยาลัยใน
 ประเทศไทยก็ใช้วิธีการ สอบคัดเลือก เพราะเชื่อว่าคะแนนที่ได้จากการ สอบสามารถวัดความฉลาด
 ของบุคคลได้ แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้มหาวิทยาลัยจะได้พยายามสร้างหลักเกณฑ์การคัดเลือก
 อย่างดีแล้ว ก็ยังมีนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของทุกและถูกให้ ออกเป็นจำนวนมากทุกปี นับเป็นการ
 สูญเปล่าทางการศึกษาที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง การที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่ต่างกัน เช่นนี้
 ย่อมชี้ให้เห็นว่าต้องมีตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว มีผู้วิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนหลายท่าน ดังนี้

ไมเนอร์ (Betty Miner. 1968 : 372-379) พบว่าชนชั้นทางสังคม โครงสร้างครอบครัว ขนาดของครอบครัวและศาสนาอันแต่เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยกันทั้งสิ้น

วอร์ชิงตัน และแกรนท์ (Lois H. Worthington and Claude W. Grant. 1971 : 7-10) พบว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ คะแนนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพศ อาชีพ หรือรายได้ของครอบครัว จำนวนพี่น้องในครอบครัว รุกนุง-หมายในการเรียน ความตั้งใจในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ในสิ่งที่ไม่ช่วยในการเรียน และรุกนุงหมายเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต ซึ่งในเมืองไทยก็มีผู้วิจัยในเรื่องนี้ คือ สุวิทย์ สมานมิตร (สุวิทย์ สมานมิตร 2515 : 54-70) พบว่าปัจจัยที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานักศึกษาแตกต่างกัน ได้แก่ องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวนักศึกษาเอง เช่น เพศ อายุ คะแนน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และการเลือกคณะที่กำลังศึกษา รวมทั้งองค์ประกอบต่าง ๆ ทางครอบครัวของนักศึกษาอีกด้วย

อนาสตาซี (Anastasi. 1967 : 142) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียน มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางศาสนปัญญา และทางศาสนาที่ไม่ใช่สติปัญญา อันได้แก่ เพศ ภูมิสำเนา และอาชีพของบิดามารดา เป็นต้น นอกจากนี้ เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ 2514 : 49-57) พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา ได้แก่ องค์ประกอบทางสถานศึกษา และองค์ประกอบทางตัวนักศึกษาเอง ส่วนตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษามากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ ชั้นปีที่เข้าในวิทยาลัย วิชาการศึกษา อายุ และเพศ

จากองค์ประกอบต่าง ๆ ที่พบว่า เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเหล่านี้ จึงเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรง มีผู้ศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบทางศาสนาที่ไม่ใช่สติปัญญาบางตัวแปร และตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้พอประมวลได้ดังต่อไปนี้

เพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โดยทั่วไปแล้ว ความสามารถทางสติปัญญาของเพศชายและเพศหญิงมีพอ ๆ กัน (ประสาธ อิศรปริศา 2522 : 77) แต่เมื่อพิจารณาจากงานวิจัยต่าง ๆ จะพบว่าเพศมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ (เรื่องเดียวกัน : 49-52) พบว่า

เพศมีอิทธิพลต่อความสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับสูง เช่นเดียวกับ สุวิทย์ สมานมิตร (2515 : 54) ที่ศึกษาโคโยในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมจิตต์ จุฑารัตน์ (2510 : 63-65) ที่ศึกษานักเรียนช่างกลปทุมวัน พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสามัญ วิชาสัมพันธ์ และวิชาชีพไม่แตกต่างกัน แต่ต่างกันในการเรียนช่างยนต์ และช่างกล และ ชีระ ฤกษ์เจริญ (2512 : 64-72) ยังค้นพบว่า นักเรียนฝึกหัดครูชายในระดับครูประถมโคเคแอมรวมโคโยเฉลี่ยแล้วสูงกว่านักเรียนฝึกหัดครูหญิง สำหรับ อวยชัย วิษุวรรณ (2521 : 50) ได้ทำการวิจัยเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โคโยใช้ของประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางก้านสติปัญญา โคโยทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2519 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 238 คน พบว่า เพศ ภูมิลาเนา และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ส่วนในต่างประเทศ ชลิก (Schlick. 1969 : 2077) ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในมหาวิทยาลัย 3 แห่งในเมือง Maricopa โดยพบว่าข้อมูลส่วนตัวที่เกี่ยวกับนิสิต เช่น เพศ อายุ เป็นต้น เป็นตัวพยากรณ์เกรดเฉลี่ยที่ดี และมอติลีย์ (Motley. 1970 : 2507) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายค่าขององค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโคโยในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในวิทยาลัยปีที่ 2 จำนวน 1,185 คน จากการศึกษาพบว่า สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม เป็นตัวหนึ่งที่ชี้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโคโย นอกจากนี้ เพศ และเชื้อชาติของนักศึกษา ก็มีผลสัมพันธ์กับผลการเรียนด้วย นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้ว ทิลเลทท์ (Tillett. 1981 : 1514-A) ยังได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการสำเร็จหรือไม่สำเร็จการศึกษาของนักศึกษา โปรแกรมกฎหมายอาญาของมหาวิทยาลัยเซตตะวันตกกลาง พบว่า องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จทางการศึกษา ก็คือ เพศ เช่นเดียวกัน

วอร์ชิงตัน และแกรนท์ (Lois H. Worthington and Claude W. Grant.) ก็วิจัยพบว่า เพศเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมหาวิทยาลัย โดยสอดคล้องกับ นักศึกษาชายและหญิง ในชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยยูทาห์ (University of Utah) และกริฟ (Richard G. Graf. -: 451-452) ได้ศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัยซานดิเอโกสเตท (San Diego State College) จำนวน 134 คน เป็นชายและหญิงเท่ากัน กลุ่มละ 67 คน โคโยให้ แต่ละคนแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ซึ่งเนื้อหาครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องราวการแก้ปัญหาที่มีเนื้อหาสำหรับชาย เช่น ปัญหาคณิตศาสตร์ที่มีเนื้อหาเรื่องเครื่องยนต์ ซึ่งทั้งชายและหญิงจะใช้เวลาในการแก้ปัญหา

ใหลูกต้องแตกต่างกัน ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง เป็นปัญหาที่มีเนื้อหาที่ยุ่งเหยิงหนัก เช่น เรื่องการจำตลาด แล้วจะใช้เวลาในการแก้ปัญหาใหลูกต้องไม่แตกต่างกัน และจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม พบว่า เพศชายและหญิงใช้เวลาในการแก้ปัญหาที่ใหลูกต้องนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เวิร์ท (Charles E. Wert. 1968 : 48) ได้วิจัยโดยใช้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 127,125 คน เป็นชาย 76,015 คน หญิง 51,110 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ในพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง แต่พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ชายและหญิงมีจำนวนใกล้เคียงกัน และ คลาร์ก (Willis W. Clark. (54) : 205) พบว่านักเรียนชายและหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และประถมศึกษาปีที่ 4 และมีชั้นเรียนปีที่ 1 รวมกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกดตัวต่างกัน เมื่อควบคุมความแตกต่างในสติปัญญาของกลุ่มตัวอย่างแล้ว

จากการทดสอบความสามารถทางการเรียนของ เด็กในอเมริกาแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา (Tom Shellhammer. อ้างใน เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ : 57) ปรากฏว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายเกือบทุกแขนงในวิชาที่ทำการทดสอบ ซึ่งความจริงข้อนี้ได้รับการสนับสนุนว่าเป็นจริงโดยงานวิจัยของ คราฟท์ (R.J. Kraft. 1968 อ้างในเสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ : 52)

จากผลการวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ทำให้พอสรุปได้ว่า เพศ เป็นตัวแปรสำคัญที่จะชี้ให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ภูมิฐานะกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวนผู้มีสิทธิ์เข้าศึกษาในแต่ละปีนั้น มาจากภูมิฐานะต่าง ๆ กัน แต่จะพบว่า นักศึกษามีภูมิฐานะอยู่ในส่วนกลางมากที่สุด และมีภูมิฐานะอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงใต้ (เมธีนิมิตร วิทยุชน 2521 : 15) เมื่อนักศึกษามาจากภูมิฐานะต่าง ๆ กัน ก็ย่อมมีสภาพแวดล้อมของภาคต่างกันโดยธรรมชาติด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ย่อมต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและต้องรับผิดชอบตัวเอง เพราะอยู่ห่างไกลจากนิคมการค้า นักศึกษาที่มาจากภูมิฐานะต่างกันย่อมมีความแตกต่างกันในด้านการศึกษา ทั้งผลการวิจัยของ ฮาร์บี พรูททพงศ์ (ฮาร์บี พรูททพงศ์ 2513 : 29) ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนฝึกหัดครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในภาคต่าง ๆ ของไทย ผลปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของแต่ละภาคมีผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสัมพันธ
 พันธ์พหุคูณ (สัมพันธ พันธ์พหุคูณ 2520 : 105-107) พบว่า ภูมิज्ञาเนามีความสัมพันธ์กับ
 ลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาบางคณะ ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัย
 เชียงใหม่ สุปราณี พันธน้อยและคณะ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526
 : 184-190) ได้สำรวจตัวแปรที่อาจมีอิทธิพลต่อการสำเร็จการศึกษา การลาออกกลางคัน
 และการสอบตกของนักศึกษาพยาบาลรามารชิคิ โดยศึกษาตัวแปรค่านภูมิज्ञาเนาเปรียบเทียบกับ
 กับสถานที่ตั้งของโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่ากลุ่มที่เขาเรียนมากที่สุด คือ กลุ่มที่มี
 ภูมิज्ञาเนาและสถานที่ตั้งของโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในกรุงเทพมหานคร รองลงมา
 คือกลุ่มที่มีภูมิज्ञาเนาออกกรุงเทพมหานคร แต่โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในเขตกรุงเทพ
 มหานคร กลุ่มที่มีภูมิज्ञาเนาและโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ต่างภาคกัน เป็นกลุ่มที่สำเร็จ
 การศึกษาทุกคน และไม่มีอัตราการลาออกกลางคันและสอบตกซ้ำชั้นเลย ส่วนอัตราการสอบตก
 ซ้ำชั้นพมมากที่สุดในกลุ่มที่มีภูมิज्ञาเนาและโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่จังหวัดเดียวกันนอก
 กรุงเทพมหานคร ซึ่งก็สอดคล้องกับการศึกษาของ วอชเบิร์น (Washburn, 1959 :
 130-137) ที่พบว่านักเรียนที่มาจากในเมืองใหญ่ เรียนหนังสือไค้ดีกว่านักเรียนที่มาจากเมือง
 เล็ก หรือในชนบท จากผลการวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างภูมิज्ञาเนาหรือ
 สภาพสิ่งแวดล้อมในภาคต่าง ๆ ของประเทศ อาจเป็นตัวแปรที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 แตกต่างกันได้

อาชีพบิการคากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อาชีพของบิการคานับว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญ ผู้ที่อยู่
 ในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน ย่อมประสบผลสำเร็จในการศึกษาแตกต่างกัน เมื่อ
 ผู้ใดมีฐานะยากจน แม้จะมีความต้องการทางการศึกษาในสาขาวิชาที่สูงเกินกว่ากำลังฐานะของ
 ตนเอง ก็ยอมเป็นไปไค้ยาก (Bennett แปลและเรียบเรียงไทย เสกสรรค์ ประเสริฐกุล
 2515 : 51) จากคำกล่าวข้างต้นยอมแสดงให้เห็นว่า อาชีพบิการคามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนของนักศึกษา ทั้งผลการวิจัยของ วิธนา พุมเล็ก (วิธนา พุมเล็ก 2512 : 70)
 ที่ศึกษาไค้ช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า บิการคานักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงมีแนวโน้ม

ที่จะมีการศึกษาและรายได้สูงกว่าบิกามารคาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนทำในคาน
อาชีพ บิกานักเรียนทั้งสองกลุ่มมีอาชีพรับราชการ และค้าขายเป็นอันดับที่ 1, 2 ตามลำดับ
และอุทก เกกทิพย์ (อุทก เกกทิพย์ 2516 : 78-79) ได้ศึกษาผลการเรียนของนิสิตที่มา
จากครอบครัวในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ กัน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ปรากฏว่า นิสิตที่มาจากครอบครัวนายจ้างและเจ้าของกิจการ เรียนได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการ
เรียนชั้นปีที่ 1 และสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยดวงน้ำหนักทั้ง 4 ปีสูงสุด กลุ่มที่มาจากครอบครัวข้าราชการ
ได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยรองลงมา และผู้ที่มาจากครอบครัววิศวกรได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยต่ำสุด
ในปี 2519 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักนายกรัฐมนตรี 2519 : 1-12) ได้ทำการ
วิจัยเรื่องอิทธิพลขององค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของโรงเรียน ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของ
นักเรียน อันได้แก่ อาชีพบิดา การศึกษาก่อนมาเข้ารับการเรียนชั้นต้นของนักเรียนเป็นตัวแปรที่มี
ผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ต่อมาในปี 2521 สุรศักดิ์ อมรรักษ์ (สุรศักดิ์ อมรรักษ์ 2521 : 52-62)
ได้ศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับกลุ่มตัวอย่างในภาคกลาง จำนวน 704 คน เกณฑ์ที่ใช้คือแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า อาชีพของบิกามารคาเป็น
องค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด
(บุญชม ศรีสะอาด 2524 : 179) ที่ได้ศึกษารูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน โดยใช้ผล
การเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
1,415 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 10 ปรากฏว่า
ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัด ความตั้งใจ แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ มีโนภพเกี่ยวกับตนเอง เวลาที่ใช้ในการเรียน อาชีพของบิกามารคา คุณภาพของการ
สอน และบรรยากาศในชั้นเรียน

ส่วนการศึกษาของต่างประเทศ คลาร์ก (Clark. 1967 : 120) ได้ศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของบิกามารคา กับภาวะการศึกษาของบุตรหลาน
ชาวอเมริกันโพ้นทะเล จำนวน 1,519 คน พบว่า ระดับอาชีพของบิกามารคามีความสัมพันธ์โดยตรง
กับผลการเรียนของบุตร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสเลจ (Sledge. 1976 : 4944)

ที่โตศึกษากลุ่มตัวอย่างนักเรียนจากโรงเรียนชั้นประถมศึกษา 75 โรงเรียน ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรด้านเศรษฐกิจสังคม พบว่า รายได้ของครอบครัวระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดา พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี และ โคลรา (Lukhenelra Chopa. 1967 : 359-361) ทำการวิจัยในเมืองลัคเนา (Lucknow) ประเทศอินเดีย พบว่า อาชีพของบิดา เป็นเครื่องบอกถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดี คือ นักเรียนที่มีบิดามารดามีอาชีพรับราชการ หรือค้าขายจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบิดามารดามีอาชีพรับจ้างเป็นต้น ซึ่งความจริงข้อนี้ ได้รับการสนับสนุนโดยผลการวิจัยของ เอลเดอร์ (G.H. Elder. 1965 : 81-91) ที่ศึกษามาก่อนเมื่อ ปี 1965 พบว่า อาชีพบิดามารดาเป็นเครื่องบอกถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดีเช่นกัน ในประเทศอังกฤษ เยอรมัน อิตาลี และ เม็กซิโก และในประเทศไทยก็สนับสนุนว่าเป็นความจริงโดยโครงการริเริ่มของ คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Faculty of Education. 1967 : 47) ที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รวมทั้งในระดับมัธยมศึกษา อุกม เกิดพิบูลย์ (อุกม เกิดพิบูลย์ - : 76-81) ก็โตศึกษาผลการเรียนของนิสิตที่มาจากครอบครัวในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ และผลทางสังคมบางประการจากกรณีตัวอย่างในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าอาชีพบิดาเป็นเครื่องบอกถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดีเช่นกัน

อายุกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สุวิทย์ สมานมิตร (สุวิทย์ สมานมิตร 2515 : 55) โตศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2515 พบว่านักศึกษาที่มีอายุ $17\frac{1}{2}$ ปี - 19 ปี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มอายุอื่น ๆ ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 21 - $23\frac{1}{2}$ ปี ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ของประชากรที่กองการศึกษา ปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุด

ส่วนเสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ 2514 : 55) พบว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาเกี่ยวกับอายุ มีความสัมพันธ์ทางลบ ($r = -0.147$) และความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยได้คะแนนสูงกว่านักศึกษาอายุมาก

ในต่างประเทศ กิคเคนส์ (Randolph Charles Dickens. 1974 : 784-A) ทำการศึกษาเมื่อปี 1974 พบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญของนักเรียนมัธยมศึกษา ในขณะที่สก็ปป์ดูญามีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจากการวิจัยของ แมคเลย์ (William Bronson Macleay. 1974 : 2725-A) พบว่า เพศ และอายุไม่มีผลเพียงพอที่จะชี้ถึงความสำเร็จในการเรียนมหาวิทยาลัย แต่เพศและอายุต่างก็เป็นปัจจัยที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันได้ และมีการพบว่าอายุไม่มีผลต่อความสำเร็จในการศึกษา วิชาโปรแกรมเทคโนโลยี (Technology Programs) และโปรแกรมพัฒนาทักษะ (Skill Development Programs) (Wallace Meacham Norton. 1975 : 4962-A) อีกด้วย

ปีการศึกษาที่เขาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ธีระ รุญเจริญ (ธีระ รุญเจริญ 2512 : 65-70) ได้ศึกษานักเรียนฝึกหัดครูที่เข้าศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรประโยคครูประถมวิทยาลัยครู อุบลราชธานี พบว่านักเรียนฝึกหัดครูระดับประถมศึกษาที่เข้าศึกษาในปีการศึกษาต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันด้วย และจากผลการวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิชาสารภณ (เสริมศักดิ์ วิชาสารภณ 2514 : 52) พบว่า นิสิตปริญญาตรีวิชาการศึกษาในวิทยาลัยวิชาการศึกษาในชั้นปีที่ 1 กับที่เข้าศึกษาในปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

สายวิชาที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการวิจัยของ วารณี นาคบุตร (วารณี นาคบุตร 2514 : ข) พบว่า นักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม ที่มีทุนความรู้เดิมประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสาย วิชาวิทยาศาสตร์ ศิลปะ ทั่วไป และอาชีพะ ที่ต่างกันก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ แตกต่างกัน ซึ่งความจริงข้อนี้ได้รับการสนับสนุนจากผลการวิจัยของ สดาพร มอญุโพพาน (สดาพร มอญุโพพาน 2514 : ข) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเกริก ชั้นปีที่ 1

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับหัวแปรหรือองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาข้างต้น แสดงว่า เพศ อายุ ปีการศึกษาที่เขาศึกษาในชั้นปีที่ 1 อาชีพของบิดา

(มรรคา) สายวิชาที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และภูมิสำเนา เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงควบคุมตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้ ด้วยการจับคู่ กลุ่มตัวอย่าง ใหม่อัตกษณะตัวแปรต่าง ๆ ทั้งกล่าวคล้ายคลึงกันมากที่สุดเป็นคู่ ๆ เพื่อที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรไคอย่างแท้จริง

ศูนย์วิทยพัรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย